

Forfatter: Carl Johan Anker, 1835-1903

Titel: Udrag fra BREV TIL: Anker, Carsten Tank FRA: Christian Frederik (1814-09-02)

Citation: Carl Johan Anker, 1835-1903: "Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17", i *Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17*, CHRISTIANIA, s. 78. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002155169-000-shoot-idm140619139704352.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

At den er saaledes, som De læser den, maa De, næst vor Stilling, tilregne min ulykkelige Sindsstemning; thi jeg kan ikke negte det, Bekymring for Norges Fremtidsskjæbne overvældede mig, og da jeg bragte Offeret og min personlige Stilling, da jeg gjentagende og ubetinget lovede at nedlægge Kronen i Stortingets Hænder, ansaa jeg det for det eneste Middel at frelse Riget fra ødelæggelse med Fiendehaand; men jeg frygter ikke destomindre for ikke at have frelst Fædrelandet fra Ulykker. Konstitntionen er vel erkjendt som Basis for Foreningen, men vil Folket denne uden nogen Betingelse? Og hvad Garanti er der for de Svenskes Trofasthed i Opfyldelsen af Løftet? Hvad der skal berolige Gremyterne, om de end paa Stortinget indser Foreningens Nødvendighed, vil være Englands Garanti, og denne kunde vel efter Traktaten med de Svenske og efter Lord Castlereaghs Ytringer i Svaret til Morier, hvori han som Motiv for Englands Mægling kun fordrede oprigtig Afstaaelse fra min Side, ventes. Vanskeligt er det imidlertid at forlange; jeg kan ikke gjøre det, thi jeg erkjendes ikke i min Værdighed som Konge, og min Sindsstemning har desuden nødt mig til at overdrage Regjeringens Anliggender til Statsraadet. Dette er ei heller nogen Autoritet, som forstaar at traktere med fremmede Magter, saameget mer som de Svenske ikke vil taale dette, uden deri at søge Aarsag til Brud af Vaabenstilstanden. Det maa altsaa komme fra England selv, formedelst sammes Agtelse og Omhu for det norske Folk. Min Mening er nemlig, at De som Nordmand mere end som afsendt fra mig, eller og som Statsraad, hvis Stilling giver Dem Leilighed dertil (i hvilken Kvalitet Sverige selv har erkjendt Deres Kolleger) taler til det engelske Ministerium og forklarer dem paa det bedste Stillingen her: at jeg ikke havde kunnet handle anderledes, at Krigens Lykke havde maattet prøves, at den bydende Nødvendighed alene kunde gjøre den foretagne Indledning til Foreningen taalelig i Folkets Øine, at Blokaden fra de Engelskes Side havde berøvet os alle Midler til Modstand; men at denne Betragtning ogsaa fornemmelig burde bevæge det engelske Ministerium til at vise sin kraftige Omhu s. 79 for det norske Folks Lykke og Frihed. En engelsk Mæglers Nærværelse ved Stortinget vilde saaledes være af yderste Gravn og til sand Fordel for Norge; men England maa af egen Drift bestemme sig til at sende ham og uden videre Betænkning udføre det. Sverige vil ei driste sig til at afvise ham, de frygter altfor meget Brad med England. Kan De udrette dette, da er meget vundet, og det er den væsentligste Tjeneste, De kan gjøre Norge. Det er ogsaa England, som ved Kongressen i Wien maa tage sig af Norge for at sikre det en konstitutionel Forening med de Svenske. At traktere direkte er i mine Tanker frugtesløst. Desværre er en Forening med de Svenske under disse ulykkelige Omstændigheder uundgaaelig. Jeg modtog Deres Depecher af 22. og 26. Juli den 10. August. De havde godt Haab, naar vi kunde holde ud til Oktober eller November; men, desværre, det blev umuligt; Erfaring lærte det. Ingen kan være ulykkeligere end jeg er det: at se trofaste Folk og saamange Individuer, der elsker mig, ulykkelige, ei at faa fyldestgjort Folkets Tillid, at maatte forlade dette [Folk]; maaske modtages i Danmark med Fortrydelse og ingensteds at kunne finde tabt Sindsro og Tilfredshed igjen; dette, min kjære Anker, er mere, end et Menneske kan bære.